

Ὁ Λαμάρκ μετὰ δυνάμεως ἀπεδέχθη καὶ ἐπανειλημμένως ἐκήρυξε τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ. Διαστέλλει τὸν Δημιουργὸν τοῦ συνόλου τῶν νόμων, εἴτινες διέπουν τὸ σύμπαν καὶ εὖς τινες καλεῖ φύσιν. Μεταξὺ ἄλλων ἰδοὺ τί λέγει ἐν τῇ « Περὶ φυσικῆς ἱστορίας τῶν ἀσπιδύλων » εἰσαγωγῇ αὐτοῦ :

« Ἐφαντάσθησαν τινὲς ὅτι ἡ φύσις εἶνε αὐτὸς ὁ Θεός . . . Παράδοξον τῷ ὄντι ! Ἐταύτισαν τὸ ὥρολόγιον μετὰ τοῦ ὥρολογοποιοῦ, τὴν συγγραφὴν μετὰ τοῦ συγγραφέως. Προφανέστατα ἡ ἰδέα αὕτη εἶνε ἀσυνεπής . . . Ἡ φύσις εἶνε ὑπὸ τινος ἐποφείας διάμεσον τι μετὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ τῶν μερῶν τοῦ φυσικοῦ κόσμου πρὸς ἐκτελέσειν τῆς θείας βουλήσεως . »

Ὁ Geoffroy-saint-Hilaire, ὁ συντασσόμενος εἰς τινὰς περιστάσεις τῷ Λαμάρκ καὶ τῷ Βυρφῶνι, ὁ δημιουργήσας τὴν τερατολογίαν καὶ ὁ ἀνάγαγὼν εἰς νόμους ὠρισμένους τὸν σχηματισμὸν τῶν τεράτων τούτων, τῶν μέχρι τοῦδε θεωρουμένων ὡς παιγνίων ἢ παρεκτροπῶν τῆς φύσεως, ἦτο εἰλικρινὴς ἐν τῇ θρησκείᾳ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἐπιφωνήσεως ἣν ἔθηκεν εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος ἐνὸς τῶν συγγραμμάτων του : — « Δοξά τῷ Θεῷ ! . . »

Αὐτὸς ὡσαύτως ἐπίστευεν εἰς τὴν ὑπαρξίν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ τῆς ἐκείθεν τοῦ τάφου ζωῆς. Ἐν τῷ

μην τοῦ πατρὸς του, ὁ Ἰσίδωρος Γεοφρουά μᾶς γνωρίζει ὅτι προβλέπων ἐγγὺς τὸ τέλος τοῦ ἔλεγεν εἰς τὴν ἀγαπητὴν κόρην του : — « Ἀποχωρίζομεθα νῦν, θὰ ἐπανίδωμεν ὁμῶς ἀλλήλους . »

Δὲν πρέπει τις νὰ ἐκπλαγῇ ἀπαντῶν τοιαῦτα αἰσθήματα πνευματιστῶν μετὰ τῶν ἀνδρῶν τῶν παραδιδωμένων εἰς τὴν μελέτην τῶν ὁργανικῶν ὄντων.¹ Ὁ φυσιολόγος, ὁ

1 Σημ. Μ. Ὁ διὰ τῆς μελέτης παρακολουθῶν τὴν ἱστορίαν τοῦ παρόντος αἰῶνος καὶ ἰδίως τὴν τῶν τελευταίων ἐτῶν δύναται νὰ συνριθμήσῃ πολλά ἄλλα περιχλεῖ ὀνόματα ὡς τὰ ἀνωτέρω μνημονευθέντα, ἅτινα ὡς φωτεινοὶ ἥλιοι διασκεδάζουσι τὰ πυκνὰ σκότῃ ἀπὸ ὁ κατ' ἡμᾶς γαυριῶν ὀλισμῶν, συστηματικῶς τε καὶ μὴ, ἤπλωσε καὶ ἀπλόνει ὁλονὲν διὰ τῆς διδασκαλίας του, ἵνα παρὰ τὴν λεληθότως εἰς τὸ ἐρεθῶδες αὐτοῦ ἐνδιαίτημα πολλὰς ψυχὰς, ὑπέρπων δίκην ὄψεως ὑπὸ τὰς πτυχὰς τῶν εὐπλάστων καὶ εὐτήκτων, ὡς ὁ κηρὸς καρδίων τῶν νέων, καὶ διαρθεύων αὐτὰς πολλὰ τοιαῦτα ὀνόματα, ἅτινα διαχέουσι βάλσαμον καὶ παρηγορίαν εἰς τὰς ὑπὸ τῆς ἐπαράτου ἀμφιβολίας καὶ ἀπογνώσεως βασκνιζομένας καρδίας καὶ στηρίζουσιν αὐτὰς εἰς τὴν εἰς Θεὸν καὶ τὴν γλυκεῖαν Ἀθανασίαν ἐλευθέραν πίστιν. Εἰς τὸ σπουδαῖον καὶ πρωτότυπον εἰς τὴν γλῶσσάν μας ἔργον τοῦ κ. Ἰωάννου Σκαλιζούνη « Θρησκεία καὶ Ἐπιστήμη » ἀπαντῶσιν οἱ προμηχῶνες οὗτοι τῆς πίστεως, καὶ εἰς διάφορα ἄλλα εἰς τὴν γλῶσσάν μας ἐσχάτως μετενεχθέντα τοῦ αὐτοῦ εἶδους συγγραμμάτων κορυφαῖοι δὲ τούτων εἰσὶν : Πιστεύω, Βίβλος, Λεβὶς καὶ Κοσμογραφία. Ἀξιὸν ἐκπίστης μυσίας ἰδιαιτέρας τυγχάνει ἐνταῦθα

ζωολόγος πρὸ πάντων εὐρίσκεται ἡ διαλείπτως πρὸ τῆς ζωῆς, ἥτις αἱ ἐκ δηλώσει ἀπειροὶ κατὰ τὸ φαινόμενον, συνερχόμεναι ἕως ἑκάστοτε εἰς περιορισμένον τινὰ ἀριθμὸν γενικῶν ἀποτελεσμάτων, γεννῶσιν ἀκαταμάχητως σχεδὸν τὴν ἰδέαν ὀργανωτικῆς τινος βουλήσεως. Ἀλλὰ ἐπιστῆμαι καὶ κυρίως ἡ Ἀστρονομία ἔχουσι τὸ προτέρημα νὰ προκαλῶσι διαφόρους ἐντυπώσεις. Ἀναμνηστικῶς διὰ τὸ πνεῦμα εἶνε μέγα καὶ καταπληκτικὸν θέαμα τὸ τῶν μυριάδων ἐκείνων οὐρανίων σωμάτων τῶν κινουμένων εἰς τὸ διάστημα ἑκάστου ἐν τῇ ἰδίᾳ τάξει καὶ μετ' ἀξιοθαύμαστον διατάξεως. Ἀλλ' ἡ διατάξις αὕτη προϋποτιθῆσι τὴν πρώτην αἰτίαν· αἱ κινήσεις αὗται ἀνευρίσκονται ὑπὸ τοῦ ἀριθμοῦ ἐν τῷ παρελθόντι καὶ προβλέπονται ἐν τῷ μέλλοντι μετὰ παραδόξου ἀκριβείας βασιζονται δὲ πρὸς τοῦτο ἐπὶ τοῦ ἀναλλοιώτου καὶ μοιραίου τῶν γεγενησάντων.

Καὶ οὕτως καὶ ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ ὅττι οἱ ἡγεμόνες τῆς ἐπιστήμης ὑπεχώρησαν πρὸ τῆς ἀνθρωπίνης ταύ-

τοῦ. ὅστις, λέγει ὁ Σπ. Σούγκρος, ἐνεκα τῶν τολημαίων αὐτοῦ ὑποθέσεων ἐκ βίβλων κλονίσας τὸν χριστιανισμὸν ἤτο τοσοῦτον εὐσεβὴς ὥστε οὐ μόνον εἰς ἐκκλησίαν ἐφοίτα, ἀλλ' ἐτίλει καὶ ὡς καλὸς Χριστιανὸς ἅπαντα τὰ χριστιανικὰ αὐτοῦ κήθηκοντα.

(Διατριβὴ περὶ Πίστης καὶ Ἐπιστήμης ἐν τῷ 5 καὶ 6 τεύχει τοῦ περιοδ. Πλάτωνος σελ. 161).

της, καὶ ἔγνω ἐκ τῶν ἀνακαλυφθέντων νόμων νὰ ὑψωθῇ πρὸς τὸν Νεμοθέτην. Δύο περὶφανῆ ὀνόματα μεταξὺ ὧν ἀρκεῖ νὰ μνημονεύωμεν, τὸ τοῦ Κεπλέρου τοῦ ἀνακαλύψαντος τοὺς νόμους τῶν κινήσεων τῶν οὐρανίων σωμάτων, καὶ τὸ τοῦ Νεύτωνος, ὅστις, διατυπώσας τὴν αἰτίαν τῶν νόμων τούτων καὶ δείξας συναμα καὶ τὰς ἀναγκαίας συνεπείας τῆς παγκοσμίου ἑλξείως, ἔκαμε τὴν μεγαλειτέραν τῶν ἀνακαλύψεων, ἥτις τιμᾷ προσηκόντως τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν. Ἀμφότεροι ἦσαν βοηθοὶ θεοῦ ἡρησκευτικοί· γινώσκοντες δὲ ὅτι ὁ Νεύτων ἐδοκίμασε μαλιστα νὰ ἐρμηνεύῃ τὴν Ἀποκαλύψιν ὅσον ὅτι διὰ τὸν Κεπλέρ μας ἀφῆκε τὸ συγκινητικώτερον τελεῆριον τῶν αἰθέρηματων τοῦ ἐν τῇ προσευχῇ τῇ θεῷ, ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ τέλος ἑνὸς τῶν ἔργων του καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Κεπλέρ μετέφερεν ἐν τῇ προμετωπιδί τῆς περὶ τῶν «Ὀρυκτῶν» συγγραφῆς του.

Ἐπὶ νὰ ἐγκαταλείψω τὴν τράπεζαν ταύτην, ἐφ' ἧς ἔκαμα ἀτάσας τὰς μελέτας μου, ὁρῶ νὰ ὑψώσω τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ νὰ ἀπευθύνω μετ' εὐλαθείας πρὸς τὸν δοῦντα τοῦ ὅλου φωτός τὴν ταπεινή μου προσευχὴν ὅτι σὺ ὅστις, διὰ τῶν ἀκτινοβολῶν, φωτὸν ἅπερ διεσκόπισας ἐφ' ὅλην τὴν φύσιν, διεγείρεις τοὺς πόθους μας μένει τοῦ θεοῦ πνεύματος.

χάριτός σου, ἵνα ἡμέραν τινὰ μετα-
φιερώμεν ἐν τῷ αἰωνίῳ φωτὶ τῆς
δόξης σου, σοὶ εὐγνωμονῶ. Κύριε καὶ
Δημιουργέ, οἱ ὅλας τὰς εὐφροσύνας,
ἃς ἐγέυθην ἐν ταῖς ἐκστατεσιν, εἰς
ἃς με ἔρριψεν ἡ μελέτη τῶν ἔργων
τῶν χειρῶν σου! Ἰδοὺ ἀπεπεράτω-
σα τὸ βιβλίον τοῦτο τὸ περιέχον τὸν
καρπὸν τῶν ἐργασιῶν μου, θέσας ἐν
αὐτῷ ἔλκην τὴν γνῶσιν ἣν μοι ἔδω-
κας. Ἐκήρυξα πρὸ τῶν ἀνθρώπων
ἅπαν τὸ μεγαλεῖον τῶν χειρῶν σου,
καὶ τοῖς ἡρμηνεύσαι τὰς ἀποδείξεις
τόσον ὅσον τὸ περιωρισμένον πνεῦμά
μου ἠδυνήθη νὰ περιλαβῇ τὸ ἄπειρον
διαστήμα. Προσεπαθῆσα ὁλαῖς δύ-
νάμεσι νὰ ὑψωθῶ μέχρι τῆς ἀλη-
θείας διὰ τῶν ἐδῶν τῆς φιλοσοφίας·
καὶ ἂν συνέβη εἰς ἐμέ τὸν εὐκατα-
φρόνητον σκώληκα τὸν συλληφθέν-
τα καὶ ἀνατραφέντα ἐν τῇ ὁμαρτίᾳ,
νὰ εἰπῶ τι ἀνάξιόν σου, γνῶρισόν μοι
αὐτὸ ἵνα τὸ ἐξαλείψω. Δὲν ἀφειθὴν
νὰ παρασυρθῶ ὑπὸ τοῦ ρεύματος τῆς
ἀλαζονείας πρὸ τῆς θαυμαστῆς ὡ-
ραιοτήτος τῶν ἔργων σου; Δὲν πρού-
καλετα τὴν ἰδίαν μου φῆμην μεταξὺ
τῶν ἀνθρώπων, ἐγείρας τὸ μνημεῖον
τοῦτο εἰς ἑμαυτὸν, ὅπερ ὤφειλε νὰ
ἀφιερωθῇ ὁλοκλήρως εἰς τὴν δόξαν
σου; Ἴδὲ εἰάν συνέβη οὕτω, φανοῦ πρὸς
ἐμέ ἐπιεικῆς καὶ εὐκτερίμων, καὶ δός
μοι τὴν χάριν ταύτην, ἵνα τὸ ἔργον
ὅπερ πρὸ ὀλίγου ἀπετελείωσα ἧ ἴσασι
ἀνίσχυρον νὰ προξενήσῃ κακόν, ἀλλὰ
νὰ συντελέσῃ μόνον εἰς τὴν δόξαν

σου καὶ εἰς τὴν σωτηρίαν τῶν ψυ-
χῶν.»

Ἀπότκασμα ἐκ τῶν τοῦ *Quatre-*
fame, μέλους τῆς ἐν Παρισίοις Ἀ-
καδημίας τῶν ἐπιστημῶν.

Ἐν Οἰνῇ 2 Αὐγούστου 1885

Ὁ μεταφρ. ἐκ τοῦ Γαλλ.

Δ. Θεοχαρίδης.

ΓΕΩΠΟΝΙΚΑ.

Περὶ ἐλαίας.

Ε'.

Περιποίησις τῶν κεκαυμένων
ἐλαιῶν.

Ἐνίοτε αἱ ἐλαῖαι ὑπὸ τοῦ ψύχους
προσβάλλονται· καὶ τὰ μὲν φύλλα
αὐτῶν ἐντελῶς καίονται, εἰ δὲ κλά-
δοι σχίζονται, ὁ δὲ χυμὸς ἐρυθρὸν
χρῶμα λαμβάνων ἐκρέει καὶ κατα-
λείπει μακρὰ ἵλην ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐν
τοιαύτῃ περιπτώσει οὐ μόνον οἱ κλά-
δοι τῆς ἐλαίας πρέπει ν' ἀπακοπῶ-
σιν, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ κλώνοι καὶ
αὐτὸς ὁ κορμὸς μέχρι ῥίζης. Τούτου
δὲ γενομένου, ἀπὸ τὰς ῥίζας τὰς ὁ-
ποίας οὐδέποτε ὁ παγετὸς δύναται νὰ
προσβάλῃ, μετ' οὗ πολὺ βλαστὰ-
νουςι νέα κλαρία ἀπιστύτου εὐρω-
στίας. Ἐκ τῶν κλαρίων τούτων οὐ-
δὲν πρέπει ν' ἀπακοπῇ κατὰ τὸ πρῶ-
τον ἔτος, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα πρέπει
βαθμηδὸν ν' ἀφαιρεθῶσι τὰ πλέον αἱ

δύνατα καὶ ἄνευ μέλλοντος κλαρίᾳ μετὰ τῆς προτοχῆς ὅπως μὴ εὐλαπτηται ἢ μεταξὺ τῶν ῥιζῶν καὶ τῶν κλαρίων ἰσορροπία. Ἐὰν τὰ ἀναβλαστήσαντα κλαρία ἀνεφύρσαν ἐκ τοῦ ἀγρίου μέρους τοῦ ἐλαιοδένδρου, πρέπει νὰ ἐμβολιασθῶσι μετὰ τὸ δεύτερον ἀπὸ τῆς ελαστικῆς αὐτῶν ἔτος.

Γ'.

Ζωύφια καὶ εὐρωτοιδῇ ἐπιβλαβῇ
εἰς τὴν ἐλαίαν.

Ἡ ἐλαία ἔχει μέγαν ἀριθμὸν ἐχθρῶν ἐκ τῶν ἐντόμων καὶ τῶν εὐρωτοιδῶν, ἅτινα προξενοῦσιν εἰς αὐτὴν τὴν μεγαλητέραν βλάβην.

Τὸ πρῶτον ἔντομον, ὅπερ βλάπτει τὴν ἐλαίαν, καλεῖται καρχελίνη. Αὕτη προσβάλλει ὅλα σχεδὸν τὰ δένδρα τὰ ἰδιαζόντα εἰς τὰ κλίματα τῆς Μεσογείου, ἰδίᾳ δὲ τὰς πορτοκαλέας, τὰς συκέας καὶ τὰς ἐλίας, τρεφομένη δὲ ἀπὸ τὸν χυμὸν τῶν δένδρων τούτων πολλαπλασιάζεται μετ' ἀπιστεύτου ταχύτητος.

Καταστρεπτικὸν μέσον τοῦ ἐντόμου τούτου εἶναι τὸ ἐξῆς· τὸν χειμῶνα, ἐν ᾧ τὰ νέα ἔντομα εἶναι συνηθροισμένα ὑπὸ τὸ χελώνιον τῆς ἡδη ἀποθανούσης μητρὸς των, ὅπως προφυλαχθῶσιν ἀπὸ τοῦ ψύχους, δυνατὸν νὰ καταστραφῶσιν, ἐὰν τριβώμεν τοὺς κλάδους μετὰ τραχὺ ἐργαλεῖον, λόγου χάριν, μετὰ ψήκτραν βουτηγμένην εἰς τὸ ὕδωρ.

Δεύτερον ἔντομον, καλούμενον ψώρα τῆς ἐλαίας, τρέφεται ἀπὸ τὰ φύλλα τοῦ ἐλαιοδένδρου. Τὸ ἔντομον τοῦτο εἶναι ὀλιγάριθμον καὶ δὲν ἐπιφέρει μεγάλην βλάβην.

Τρίτον ἔντομον εἶναι ὁ καλούμενος φθορεὺς τῆς ἐλαίας, ὁ ὅποιος τρέφεται ἀπὸ τὸν ὅπὸν τῶν νέων βλαστῶν αὐτῆς. Τὸ ἔντομον τοῦτο εἶναι μᾶλλον ἐπίρρετον τοῦ προηγουμένου· διότι οὐκ ὀλίγους κλαδίσκους φθείρει καὶ καταβλάλλει.

Τέταρτον ἔντομον ἐπιβλαβὲς εἰς τὴν ἐλαίαν εὐρίσκεται ἐν τῷ πυρῇ τοῦ καρποῦ αὐτῆς, γεννώμενον ἐκεῖ ἀπὸ ὧν κατατεθὲν παρὰ τὴν οὐρανὸν τοῦ ἀνθους, ἥτις ὑποστηρίζει τὸν νεογνὸν ἔτι καρπὸν, εἰς τὸν πυρῆνα τοῦ ὁποίου εἰσχωρεῖ ἡ νύμφη τοῦ ἐντόμου, πρὶν ἢ αὗτος σκληρυνθῇ. Ὁ ὑπὸ τοῦ ἐντόμου τούτου προσβαλλόμενος καρπὸς πίπτει διαρκούντος τοῦ θέρους, ἐσφαλμένως δὲ ἢ ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ πτώσει αὐτοῦ ἀποδίδεται εἰς τὴν σφοδρότητα τοῦ ἀνέμου· διότι ὁ ὑγιῆς καρπὸς ἀντέχει πάντοτε καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη τὰς καταιγίδας.

Ἀλλὰ πάντων τῶν ἐντόμων φοβερώτερον διὰ τὴν ἐλαίαν εἶναι τὸ λεγόμενον δάκος τῆς ἐλαίας· τοῦτο εἶναι μυῖα, ἥτις ἐπιθέτει τὰ ὠὰ τῆς ἐπὶ τῶν καρπῶν ὀλίγον μετὰ τὸν σχηματισμὸν των, ἢ δὲ νύμφη ἀναπτυσσομένη τρέφεται ἀπὸ τῆς σαρκὸς των. Ἐπειδὴ τὸ δάκος δὲν προσβλάλλει ζωτικὸν μέρος τοῦ καρποῦ τῆς

ἐλαίας, δύναται οὗτος νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ὠριμότητα χωρὶς νὰ πέσῃ, ἀλλὰ δὲν περιέχει πλέον ἐλαιον. Εὐτυχῶς τὸ δάκος ἔχει ἐχθρὸν ἄσπονδον ἑτερόν τινα μικρότερον σκώληκα, γινόμενον ἐκ σκνιπὸς, ἣτις πλησίον τοῦ ὡτοῦ τοῦ δάκους καταθέτει ἑὸν ὠόν, ἐξ οὗ ἐξέρχεται ἡ νύμφη ἡ τρώγουσα τὴν σάρκα τοῦ δάκους. Ὡστε ἡ σκνιψὶς διὰ τὸν λόγον τοῦτον εἶναι ἔντομον ὠφέλιμον εἰς τὴν ἐλαίαν.

Οἱ σποροὶ τῶν ἐπιβλαβῶν εἰς τὴν ἐλαίαν ἐντόμων εἶναι πιθανόν νὰ καταστραφῶσι δι' ὀργωμάτων γινόμενων κατὰ τὸν χειμῶνα μέχρι τοῦ κορμοῦ τῆς ἐλαίας, ἢ διὰ ῥαντισμοῦ τῶν κλάδων μὲ ζέον ὕδωρ ἢ μὲ διάλυσιν ἀσθέστου διατελούσης ἐν καυστικῇ καταστάσει.

Ἐκ δὲ τῶν εὐρωτοειδῶν, ἅπερ βλάπτουσι τὴν ἐλαίαν, πρῶτον εἶναι τὸ κίτρινον βρύον, ὅπερ εὐρίσκεται πρὸ πάντων ἐπὶ τῶν εἰς ὑγρὰν γῆν πεφυτευμένων δένδρων. Ὅθεν πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς ἐλαίας ἐκ τούτου, πρέπει νὰ κατασταθῇ ἡ γῆ αὐτῆς ὀγεινὴ δι' ἀποξηράνσεων, εἰ δυνατόν. ἄλλως πρέπει νὰ μὴ χρησιμεύσῃ πλέον ὡς ἐλαιών. Ἐνίοτε ὅμως τὸ κίτρινον βρύον ἐμφανίζεται καὶ εἰς ἐλαιόδενδρα πεφυτευμένα εἰς ξηρὸν ἔδαφος. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πρέπει ν' ἀφαιρεθῶσιν οἱ μᾶλλον προσβεβλημένοι κλάδοι, νὰ ξεστῶσι δὲ

δοι, τῶν ὁποίων ἡ θεραπεία εἶναι εἰσέτι δυνατὴ, καὶ νὰ ἐνισχυθῶσι μὲ λιπάσματα τὰ προσβεβλημένα ἐκεῖνα ἐλαιόδενδρα.

Ἑτερον εὐρωτοειδὲς προσβάλλον τὴν ἐλαίαν, καὶ ὅταν αὕτη εἴνε ῥωμαλέα, εἶναι τὸ καλούμενον μαύρον βρύον. Τοῦτο παρατηρεῖται ἐπὶ τῶν πυκνοφύλλων ἐλαιόδένδρων, εἰς τὰ ὅποια ὁ ἀήρ καὶ ὁ ἥλιος ἀδυνατεῖ νὰ εἰσδύσῃ ἐλευθέρως καὶ ἐπαρκῶς. Ὅθεν πρὸς θεραπείαν τῶν ἐλαίων ἀπὸ τοῦ μαύρου βρύου ἀπαιτεῖται τὸ κλάδευμα αὐτῶν καὶ ἡ χρῆσις τῶν πρὸς καταστροφήν τοῦ κιτρίνου βρύου εἰρημένων μέσων.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀδυνατεῖ νὰ καταστρέφῃ ἀλοτελῶς πάντα τὰ ἔντομα καὶ ὅλα τὰ εὐρωτοειδῆ τὰ βλαπτοντα τὴν ἐλαίαν, ἀφ' ἑτέρου ὅμως εἶναι βέβαιον, ὅτι διὰ συντόνων προσπάθειων καὶ φροντίδων δύναται κατὰ πολὺ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ἐξ αὐτῶν προσγινομένην εἰς τὰς ἐλαίας βλάβην.

Θ. Γ.

ΔΙΗΓΗΣΙΑ

Ἑρατῶ.

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Ὁ Χαρίλαος καὶ ἡ Ἑρατῶ περιπατοῦντες ἀσκόπως ἔφθασαν εἰς τὴν ἄκρὰν τῶν Μημηάτων ὅπου ἦτο πεποιημένη ἡ μνηστῆς. Μικροῦ τινος κυπα-

μένη ἐπιγραφὴ λυπηρότατα διεγείρουσα αἰσθηματα. Περὶ δὲ τὸ μνημεῖον παρέκειντο ἄλλοι τάφοι πρὸ μικροῦ ἀνοιγέντες, ἐφ' ὧν σταυροὶ σταυροὶ ἐπέιχον τόπον πόντων. Τούτους τοὺς σταυροὺς ἰσοῦσα ἡ Ἑρτώ ἐστάθη, ἔρψε περιβολὸς το βέβρυμα περὶ αὐτήν, καὶ ἀναγνούσα ἐπιτύβησεν αὐτήν, ἐστρέφθη ἐπὶ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ συνοδοιπόρου της καὶ ἡρώτης.

— Πρὸς τί οἱ σταυροὶ καὶ τὰ ὀνόματα; με φοβίζουσιν.

Ἄλλ' ὁ Χαρίλαος τὴν ἠνάγκασε νὰ προχωρήσῃ εἰκόν.

— Γὰρ μὲν ὀνόματα εἶναι ἀνθρώπων οἵτινες ἀνεχώρησαν, οἱ δὲ σταυροὶ σημαίνουν ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψουν πλέον.

Ἐκείνη δὲ γενομένη κατωχρὸς — Καταθλίβουμαι, εἶπε, μένουσα ἐδῶ.

Ὁ Χαρίλαος δείξας ἐν τοσοῦτῳ πρὸς αὐτὴν μνημοσὰ τίνα ὑπὸ τὸς κοπερίσους, τὴν ἡρώτησεν. — Οἱ τάφοι αὗτοι δὲν ἀνακαλοῦν τίποτε εἰς τὴν μνημὴν σου;

Αὐτὴ δὲ ἀναγνοῦσα ἐπιγραφὰς τινὰς, ἀνεσπρίστη καὶ ἀνεκραξέν.

— Ἰουὺ ἡ Ἑλένη... ἡ Σοφία... ἡ Χαρικλῆα... οἱ παλαιοὶ μου φίλοι! Ἰουὺ καὶ ὁ Γεώργιος, ὁ Περικλῆς, ὁ Κλέων... Διὰ τοῦτο λοιπὸν δὲν τοὺς ἐδόξα πλέον.

Καὶ ἄφρονά δάκρυα ἔρρευσαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς της.

— Τελείωστος ἡ Ἑλένη... τὴν ἐνθυμοῦμαι ἦτον τόσο ζωηρὴ καὶ χαριτωμένη!... Καὶ ἡ Σοφία μὲ ἡγάπα τόσο πολὺ! Ὅσαι ἀνεχώρησα!... Ὡ φίλε μου, οἶα τι μ' ἔφερες ἐδῶ;

— Δὲν θέλεις λοιπὸν νὰ περῇ ὁ φριγμὸς τοῦ σπύματος καὶ τὸ πῦρ τῆς φλόγης;

ὀφθαλμῶν σου;

Ἡ ὦρα ἐκείνη ἦτο κρίσιμος, διότι τρέμων ὁ Χαρίλαος ὡς ἤγει, ἐφ' ὁδὸν αὐτῆς, τὴν Ἑρτώ εἰς τὸν τάφον της στήριξε. Καθήστας δὲ ἐπὶ τινος γωνίας τοῦ μνηματος μετ' αὐτῆς, καὶ λαβὼν τὴν χεῖρά της.

— Ὅχι, εἶπε, δὲν ἀνεχώρησαν οἱ φίλοι σου, ... ἀπέθαναν.

— Ἀπέθαναν! ἀεζώνηται ἐκείνη, ἀπέθαναν!

Καὶ καθύψατο καὶ μετὰ τὸς δὺ χειρὰς τὸ πρόσωπὸν της παρεδόθη εἰς ὀδυρμούς· ἡ καρδία της ἐσπέρσαστο.

Ἄλλ' ὁ Χαρίλαος ἀποτύβησεν τὰς χεῖρας της, ἔθεξεν αὐτῇ τὸ μνημεῖον καὶ τὸ ὄνομα της μητρὸς της.

— Ἡ μάνα μου! ἀνεχώρησε, καὶ κατέπεσε γονυκλινῆς παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ τάφου. Καὶ καταπεσοῦσα ἔβηκε καὶ προσήγγιστο ὡς ἂν ἀπέθανε τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ μητὴρ της. Ὁρῶν δὲ παρ' αὐτὴν ὁ Χαρίλαος τὴν ἔβλεπε χεῖρων, διότι ἀνεγνωρίσας τὴν μητέρα της καὶ προσευχόμενη ἀπεδείκνυεν ὅτι ἀνέλαβε τὴν ὑγίαν της. Μετὰ μικρὸν δὲ ἀνυψώσασα πρὸς αὐτὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τεινάζουσα τὴν δεξιάν.

— Τὸ σύννεφον, εἶπε, διασκεδάσθη... μ' ἐδίδασκες ὅτι πρέπει νὰ κλαύσω τὴν μητέρα μου... Κύχρηστω.

Καὶ σηκωθείσα παρέφερε τὸ βλέμμα περὶ τὸ κοιμητηριον ὡς ἂν ἐζητεῖ καὶ ἄλλον τάφον. Ἐβλεπας χαίρῃ ὅτι καὶ μὴ ἐρώτησις ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῶν χεῖλέων της· οἷς ἤνοιξε τὸ στόμα καὶ ἤγειρε τον Χαρίλαον διὰ νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ἐσώπησε. Κρύψισα δὲ ἐκ νέου τὴν κεφαλὴν, ἐκρούσας καὶ τὰς ἁρτίδας τῆς φλόγης.

τὴν μητέρα της.

Ἀνεχώρησαν δὲ ἐκεῖθεν ἄμφότεροι σιωπῶντες. Ὁ Χαρίλαος ἐνόησε μὲν, ὅτι ἡ ὥρα ἦτο κρίσιμος πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ συσπλωμένος δὲν ἐτόλμα νὰ ἐρωτήσει τὴν συντροφὸν του.

Ἐπανέβησαν εἰς τὴν οἰκίαν ἡ Ἑρπιδώ. ἔπειθ' αὖτε νὰ μείνῃ μόνῃ ἐφαίνετο ὅτι ἤθελε, μετὰ σιωπὴν τοσούτω μακράν, νὰ συνδιαλέγῃ μεθ' ἐαυτῆς καταμύσας.

— ἄλλον εὕρουν, εἶπε πρὸς τὸν Χαρίλαον. Καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὸν θάλαμον τῆς κρείσας αὐτῶν μετὰ τὴν κ. Γ. Ζ., πρὸς ἣν διηγήθη, ὅπως τὰ διατρέξοντα.

Ὁ Χαρίλαος κατέτρεφεν ὅλην τὴν νύκτα περιφερόμενος εἰς τὰς ὁδοὺς, καὶ ἀκαταπόνητος ἐρχόμενος, ὡς ἂν εἰκνύετο ἀπὸ ἀκαταμάχητον θόνην πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς Ἑρπιδούς. Καὶ εἶδε φανὸν λάμποντα ὄμμα ἐν τοῦ παρθύριου τοῦ πρᾶσινου κοιτῶνος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐπετρέψεν ἐκείνη νὰ καταύσῃ ὁ Χαρίλαος· ἡ σκιά τῆς ἐφαίνετο ἐνίοτε ὅπως τῶν λευκῶν παραπετασμάτων· καὶ ποτε ἐλθούσας εἰς τὸ παρθύριον ἐκόλλησε τὸ πρόσωπον ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐστῆθι σκεπτομένη. Ἐκεῖνος δὲ κρυπτόμενος τὴν παρετήρει. Τί ἄρα ἔπραττεν εἰς τοιαύτην ὥραν τῆς νυκτὸς μεμονωμένη καὶ ἀκοίμητος; Μὴ ἀναπόλει τὸν καταικχησαντὸ ἄλλοτε ἐκεῖ;

Τὴν ἐπύριον ἦλθεν ὁ Χαρίλαος κατὰ τὴν συνηθῆ ὥραν, καὶ εὖε τὴν Ἑρπιδώ εἰς τὴν αἴθουσαν μετὰ τῆς θείας τῆς φορούσαν πένθημα. Καὶ λευκὴ ἐσθῆς καὶ ταινίαι κυαναὶ ἐγένοντο ἄφαντοι. Τὴν ἦθος τοῦ προσώπου τῆς ἦτον ἀλλοῖον· ὅλη ἐφαίνετο ὡς μεταμορφωθείσα, ὥστε ὁ Χαρίλαος δὲν ἐγνώριζεν οὕτε τὸ μεδῶμα

δέχθη ἦτο τοσοῦτον περισκεμμένος καὶ ψυχρός, ὥστε ἐνόμισαν ὅτι ἀπώλοντο ὅλαι τοὺς εἰς πίδαες.

— Ἐρχομαι, εἶπε μὲ φωνὴν τρέμουσαν, νὰ σὰς ἀποχρητησῶ.

— Πῶς! ἀνεχωρεῖτε; ἠρώτησεν ἡ Ἑρπιδώ.

— Μάλιστα, ἀνεχωρῶ· δὲν εἶμαι πλέον ἀναγκoύς ἐς ὧ. Ὁ Θεὸς τὸ γινώσκει ὅτι ἐπεθύμουν νὰ μείνω δὲ παντός, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου τὴν μνήμην ἀγαπᾶτε... Πρέπει λοιπὸν νὰ μένω ξένος πρὸς ἐκείνην πηγάειν τῆς ἐποίας ἐπέσσε τὸς ὠραιοτέρας ὥρας τῆς ζωῆς μου; Φοβοῦμαι μὴ δὲν με συγχωρηθετε παρασιτισθέντα τόσον κακὸν με ὄμμα ξένον. Ἐὰν εἴσθε ὅποιά καὶ ὅταν σὰς ἐγνώρισαι!... Ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον... ἡ εὐτυχία μου θὰ ἦτον ὑπερβολικὴ· τὸ κατ' ἐμέ, ἔπραξ το χρέος μου... ἀνελάθετε τὴν ὑγείαν σας... σὰς ἀρίνω ὑγείαν.

Τοιαῦτα λέγων ἤτινεντο ἐκλείπουσαν τὴν καρδίαν του καὶ διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴν τοῦ ἐστέρη πρὸς τὴν θύραν.

— Χαρίλαε! ἀνεχώρησεν ἡ Ἑρπιδώ.

Καὶ εὐθὺς ἐστάθη ὁ Χαρίλαος. Οἱ δὲ φηλαυροὶ τῆς ἡγενοδόκου τὴν ὥραν ἐκείνην ἔρωτα καὶ σύνεσαν.

— Προφέρεις λοιπὸν τὸ ὄνημά μου! ἀνέκραξεν ὁ νέος, καὶ ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν τῆς.

— Ἀγαπητά μου τέκνα! ἀνέκραξε καὶ ἡ γραῖα· δὲν ἀντέχω πλέον· πρέπει νὰ σὰς ἐναγκαλισθῶ καὶ τοὺς δύο.

Μετὰ παρέλευσιν τινῶν ἡμερῶν, νέος τις κατὰ Κυριακὴν παρευρσκολεύς εἰς τὸ μέρος τῶν Πατησίων ὅπου παίζει ἡ Μουσική, ἔλεγε πρὸς τινὰ φίλον του.

— Κι ἄρα τὸ νῦν

— Ποῖα; ὅτι ἤλλαξεν ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν;

— Τι ὑπουργοὺς μὲ λέγεις; ἤξεύρεις ὅτι ὁ φίλος μας Χαρίλαος...

— Μήπως ἀπέθανεν;

— Ἀξιόλογα ἀπέθανεν· ὑπάνδρεύθη.

— Ἀληθινά! καὶ μὲ ποῖαν;

— Μὲ νέαν τὴν ὁποίαν ἐγνώρισεν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἰδοὺ τί κάμνουν τὰ ταξείδια.

— Καὶ εἰς τὰ ἐδικά μας! ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος.

(Πανδώρα)

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἡ ἀρίγγα καὶ ἡ ἀλιεῖα αὐτῆς.

Ὅταν βλέπη τις πρὸ τῶν παντοπωλείων σωρηδὸν κειμένους τοὺς μικροὺς τούτους ἰχθύς, τοὺς πολυτίμους καὶ ἐπιχρύσους, οἱ ὁποῖοι μόλις τὴν ἀόριστον μορφὴν ἰχθύος ἔχουσι, ἀδυνατεῖ βεβαίως νὰ πιστεύσῃ ὅτι τὸ εὖοσμον τοῦτο προϊόν ἀπασχολεῖ χιλιάδας πλοίων καὶ ἀτόμων καὶ μεγάλα κεφάλαια.

Ἐν τῇ Γαλλίᾳ ἡ μικρὰ καλουμένη παρὰ τοὺς ἀλιεῖς τῶν λιμένων τῆς Μάγχης, ἀπὸ τῆς Δουγκέρκης μέχρι τῆς Στρετάτης, ἀπασχολεῖ 800 πλοῖα καὶ 9000 ἄτομα.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν μεγάλην ἀλιεῖαν, ἥτις ἐνεργεῖται ἐν τῇ Βορείῳ θαλάσσῃ, μόνον ὁ λιμὴν τῆς Βωλονίας κατ' ἔτος ἀποστέλλει πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον 144 πλοῖα, ἔχοντα ὀλικὴν χωρητικότητα 7900 τόνους καὶ ἀξία 3 ἑκατομμυρίων περιπου φράγκων. Ἡ ἀρίγγα ἀνήκει εἰς τὴν σ...

γόνειαν τῶν κλυπεσειδῶν. Οἱ ζωολόγοι τὴν ὀνομάζουσιν ἐν τῇ ἐπιστημονικῇ αὐτῇ διαλέκτῳ ἀρίγαν κλυπέαν· εὐρίσκεται εὐνοϊκαί, περιστάσει κατ' ὁπειροριθμοὺς ποσότητος ἐν Νορβηγίᾳ, Ἰσλανδίᾳ, Κρουλεάνδῃ, ἐν τῇ Βορείῳ θαλάσσῃ, ἐν τῇ Μάγχῃ καὶ λίαν σπανίως ἐν τῇ κόλπῃ τῆς Γασκόνης· ἐλλείπει δὲ πᾶσι ἐν τῇ Μεσογείῳ, ὅπου οἱ Μασσαλιῶται μὴ θέλοντες νὰ φαίνωνται ὅτι στεροῦνται οὗτο τοῦ πρὸς τῶν προϊόντων τῶν ἄλλων τόπων τῇ Γαλλίᾳ, τὴν ἀντικαθιστῶσιν ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα διὰ τινος εἵδους θαλασσίας θρίσσης.

Αἱ θήλεις οὗσαι πολυπλούτεραι ἢ ἄρρενες, κέκτηνται ἀξιοθύλαστον γονιμότητα. Περὶ θήθησαν ἀπὸ 30 ἕως 70 χιλιάδας ὡς ἐπὶ ἐνὸς ἰχθύος.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ζώων τούτων ἤθει πληρῶται λίαν ταχέως τὰς θαλασσίας λιμένας, ἂν πληθὸς καταστρεπτικῶν αἰτίων δὲν ἐπηρέαζεν, ἀποκαθιστῶν ἱσορροπίαν ὅσημέραι ἐπαπειλουμένην. Μεταξὺ τῶν αἰτίων τούτων, καὶ παρὰ τὴν γενικὴν γνώμην, ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἐκ τῶν ἥτοι σπουδαίων, μὴ δυνάμενος νὰ ἐπιφέρῃ ἐπὶ τῶν ἀγέλων τοῦ ἰχθύος τούτου τὴν θραύσιν. Ἦνπερ καθ' ἑκάστην οἱ ἀδελφάγοι ἰχθύος, καὶ ὅλα τὰ πτηνὰ τῆς θαλάσσης ἐπιφέρουσιν εἰς οὐτόν.

Ἡ ἀρίγγα εἶναι ἰχθύς μεταβατικός· οἱ δὲ μεταναστεύει τῆς, γνωστῇ τοῖς ἀλιεῦσι ταχέως, φέρουσιν αὐτὰς ἐνιαυσίως εἰς τοὺς αὐτοὺς τόπους. Κατὰ δὲ τὰ τέλη τοῦ φθινοπώρου, ὅτε ὁ καιρὸς τῆς ἀλιείας ἀρχίζει, οἱ ἀλιεῖς πλεοῦσι τὴν παραλίαν, ὅπως συναντήσωσι τὰς ἀγέλας.

Ὁ ἀπόπλους τῶν πλοίων παρεχέται ἐκ τῶν τοῦ λιμένος ἀποπλοῦντων ἐν...

ητικότητι. Ἀποῦ τὸ πλοῖον ἐπισκευά-
θη, βαρῆ, καὶ πάντα ἐν αὐτῷ ἀνακα-
ταβῶσιν, ἐξέρχεται τοῦ λιμένος κατασπό-
ριστον καὶ κατηλειμμένον ὑπὸ λίπους, ἀ-
ποκοιζόν τὰς ἐλπίδας καὶ εὐχὰς πλεί-
ων οἰκογενειῶν.

Ἡ ἀλιεία τῆς ἀρίγγας ἐννοεῖται ὅτι
ἐν γίνεται πάντοτε ἄνευ δυσχερούς
ἐπιβελήκτος. Τὴν 14 Ὀκτωβρίου τοῦ
1882 μόνον ἐν Βωλονίᾳ ἀπωλέσθησαν
120 ἄσπρα, βυθίσαντα εἰς τὸ πένθος καὶ
τὴν θηλιότητα ἑκατοντάδα οἰκογενειῶν.
Τὰ ὁδηγούντα τοὺς ἀλιεῖς φαινόμενα
(εἰς τοὺς τόπους τῶν ἀγέλων εἶναι 1ον) ἡ
παρουσία τῶν ψαλινῶν, δελφίνων καὶ
μικροτέρων ἄλλων ἰχθύων, 2ον) ἡ πτήσις
τῶν θαλασσιῶν πτηνῶν, ἅτινα ἀφρίζονται
κατὰ πολυαριθμούς ἀγέλας καὶ περιδινού-
μενα συνεχῶς ὑποδύονται εἰς τὴν θαλασ-
σαν, 3ον) πλῆθος χελωνίων πλεόντων πλη-
θὺν ἀλλήλων ἐγγὺς τῆς ἐπιφανείας τοῦ
ὕδατος.

Οἱ ἀλιεῖς παρατήρησαν ὅτι ἐν παντε-
λήν ὁ ἰχθύς κατέρχεται ἐν τῷ βυθῷ, ἀ-
ναβαίνει δὲ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας κατὰ
τὴν δύσιν τῆς σελήνης, ἀλλὰ μᾶλλον συλ-
λαμβάνεται κατὰ τὴν ἀνατολὴν αὐτῆς.

Ὅταν εὐρίσκηται τις ἐπὶ τῶν τόπων
τῆς ἀλιείας ὕδατι νὰ βεβιωθῇ περὶ
τῆς ὑπάρξεως ἀγέλης διὰ τινος ἀνεξηγη-
του ὁσυχῆς ἐν τῷ ἀέρι διαχεομένης, καὶ
διὰ τοῦ ἀργυροφανοῦς χρώματος τῆς θα-
λάσσης ἐπὶ πολλὰ μίλια ἐπεκτεινομένου
καὶ κατὰ στιγμὰς ζωηρότεραν λαμβάνον-
τος αἰγλήν. Τοῦθ' ὅπερ καλοῦσι λάμπιν
τῆς ἀρίγγας.

Κατὰ καιροὺς βλέπει τις νὰ ἐξέρχωνται
τοῦ ὕδατος πολλαὶ κεφαλαὶ ἀρίγγων κο-
χλάζουσαι καὶ κροτούσαι το ὕδωρ μετὰ
θρόνβου καὶ παραγῆς ὁμοίας ἐκείνης ἣν

ἤθελε προξενῆσαι ῥαγδαία βροχή.

Ἄλλτερον φαινόμενον παραδοξότατον, μὴ
ἐξηκριθὼν εἰκέτι καλῶς, πιστευτὴν ὁ-
μῶς παρὰ τοῖς ἀλιεῦσι τῆς Βορείου θα-
λάσσης, εἶνε καὶ ὁ ὑπόκωφος θόρυβος, ὃν
ἐκβάλλουσιν αἱ ἀρίγγαι, ὅταν ἐγκσταλεί-
πωσι θαλασσίαν τινα λεκάνην, εἰς ἣν διέ-
μειναν ἐπὶ τινα χρόνον.

Οἱ θηρευταὶ ἀποῦ φθάσωσιν ἐπὶ τοῦ τό-
που τῆς ἀλιείας, σπεύδουσι νὰ ῥίψωσι τὰ
δίκτυά των, ὧν ἡ ἔκτασις ἀρικνεῖται μέ-
χρι πολλῶν ἑκατοντάδων μέτρων. Ἐπὶ
τοῦ ἐνὸς ἄκρου τοῦ δικτύου ὑπάρχουσι
πρόσκεκολλημένοι μόλυβδοι, ὅπως εὐχε-
ρότερον γίνηται ἡ κατάδυσις αὐτοῦ· τὸ
δὲ ἀντίθετον ἄκρον εἶνε ἐρωδισμένον διὰ
μικρῶν θαρελίων καθέτως πλεόντων ἐν εἰ-
δαὶ τοίχου καὶ χρησιμεύοντων πρὸς ἀσφα-
λή τοῦ δικτύου τηρησὶν ἐν τῷ ὕδατι.

Τὸ μέγεθος τῶν ἀμμάτων τῶν δικτύων
εἶνε ἀνάλογον πρὸς τὸ πάχος τῆς ἀρίγγας
ὥστε αὕτη συλλαμβανομένη εἰσέρχεται
μέχρις ὀλίγον κατωτέρω τῆς κεφαλῆς,
καὶ μὴ δυναμένη νὰ εἰσέλθῃ καθ' ὅλο-
κληρίαν ἀποπειράται νὰ παλινδρομήσῃ,
ὅτε τὰ ἄκρα τῶν ἀμμάτων ἐμπλεκόμενα
εἰς τὰ θράγχια αὐτῆς, τὴν κρατοῦσι κε-
κλεισμένην εἰς τὸ δίκτυον.

Τὰ δίκτυα ταῦτα ἄλλοτε κατασκευά-
ζοντο ἐκ κανάβεως, νῦν δὲ γίνονται συ-
νήθως ἐκ βάμβακος ὡς ἐλαφροτέρου καὶ
εὐκαμπτοτέρου καὶ διότι ἡ διάρκεια τῶν
βαμβακερῶν δικτύων διὰ τῆς πείρας ἀπε-
δειχθῆ ἴση τῇ τῶν ἐκ κανάβεως. Ὅπως δὲ
προφυλάξωσι τὰ δίκτυα ἐκ τῆς σηψέως
ἐμβάπτουσιν αὐτὰ εἴτε εἰς Cichou, εἴτε
εἰς χαλκίνην σουλφάταν. Ἡ παράσκευὴ
αὕτη τῶν δικτύων ἔχει πρὸς τοῦτοις τὸ
πλεονέκτημα ὅπως καταστήσῃ τὰ δίκτυα

ἤστον ὁρατὰ ἐν τῷ ὕδατι, καὶ συνεπῶς ὀλιγώτερον τὸν ἰχθὺν τρομάζοντα.

Ὅταν ὁ ἰχθύς συλλαμβάνεται, καὶ ἔκαστον ἄμμα, ἵνα εἰπώμεν οὕτω, περιέχει ἀνὰ μίαν ἀρίγγαν ἐν τῇ πλεκτῇ του, ἀνέλκεται το δίκτυον. Ἡ λίαν ἐπίπονος αὕτη ἐργασία, πρὸ πάντων ὅταν ἡ θάλασσα κυμαίνεται ἀπασχολεῖ ἀπάσας τὰς χεῖρας τοῦ πληρώματος. Ἐπὶ πολλῶν ὁμῶς πλοίων τὸ τοιοῦτον σήμερον ἐνεργεῖται δι' ἀτμοκινήτων μαγγάνων.

Ὁ βίος ἐν τῷ πλοίῳ καινοῖζεται συμφώνως μὲν τὸν καιρὸν καὶ τὰς περιπετείας τῆς ἀλυσίας ἐν τούτοις κατὰ τακτικὰ σχεδὸν διαλείμματα τὰ γεύματα διακόπτεται τὰς μακρὰς ὥρας τῆς ἡμέρας. Οἱ ἀλιεῖς καθήμενοι ἐπὶ θρανίων καὶ ἔχοντες τὰ πιάνκια μεταξύ τῶν ποδῶν καταβροχθίζουσιν λίαν ἀρελῶς ἀκατεργάστους τροφὰς, ἅς εὕρισκον λίαν εὐχαρίστους εἰς τεύττε προστιθέμεναι φιάλαι τινὲς μηλίτου καὶ καλὴ πίψα ἀποτελοῦσι τὸ εὐτυχέστατον καὶ ἡδύτατον αὐτῶν δείπνον, συνοδευόμενον ὑπὸ συνδιαλεξίων περιστροφόμενων εἰς σχέδια καὶ γλυκείας διὰ τὸ μέλλον αὐτῶν ἐλπίδας.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ὁ ὀλισθηρὸς φρουρὸς ὑπηρετεῖ παρὰ τὸ κιγκλίδωμα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐνδεδυμένος ναυτικὸν κηρωτὸν χιτῶνα καὶ ὑποδεδεμένος μακρὰς περικνημίδας. Ἐν καιρῷ δὲ τῆς θαλασσίας ἐρεθώτους νυκτὸς τῆς κλωδωνίζομένης θαλάσσης καὶ τοῦ συνεφεώτους οὐρανοῦ, μόνος ὁ φρουρὸς ἐπαγρυπνεῖ ἐπὶ τῆς ἀσφαλείας τοῦ πλοίου καὶ τῆς ἡσυχίας τῶν συνοδοιπόρων του. Συνήθως τε καὶ τὴν νύκτα τάσσεται παρ' αὐτῷ φύλαξ τις, ὅστις μένει πάντοτε ἐπὶ τοῦ ἐμπροσθεν μέρους τοῦ πλοίου, τὸ βλέμμα ἑστραμ-

μένον ἔχων πρὸς τὸν ὀρίζοντα καὶ πτεύων καὶ διερευνῶν τὰ τεσσάρων αὐτοῦ, ὅπως προαγγεῖλη τῷ πύραυλῳ περὶ τῶν παρεμπιπτοντων ἐπὶ τῆς ἐμπροδίων, ὡς φέρ' εἰπεῖν, κινούσης κρούσεως μετ' ὀλλῶν πλοίων, ἢ ὑψηλὰ ναυαγίων κ. τ. λ.

Ἐάν ὑπάρχῃ ἐργασία τις, μόνος ὁ λαξ ὑποχρεοῦται νὰ τὴν ἐκτελέσῃ τῆς βοηθείας τῶν συναδέλφων του, ὕπνος καθίσταται σεβαστός, ἐκτός πτωσέων ἀπολύτου ἀνάγκης. Ἄν ἂν ὅτι φλόκος τις συντρίβεται, ἴσως κλονῇ ἢ σχοινίον χαλαροῦται, ὁρμᾷ ἀπὸ πρῶρας εἰς τὴν πρύμνην μετὰ παραματικῆς ταχυτητος, ἀνέρχεται ἐπὶ τοῦ μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης τὸν τὸν τόλμης, καθέλκει ἱστίον, ἢ δένει σινὸν, προσπαθῶν οὕτω νὰ γείνη πρὸς μὴν κύριος τοῦ πλοίου.

Ἰνα τὸν λόγον μὲν τὴν περὶ τῆς ἀγῆς ἀφηγησιν περὶ ὧν, προσθεῖναι ὅτι δὲν ἀρκεῖ νὰ τὴν ἀνιεύσῃ τις μὴ ἀλλὰ δέον προσέτι καὶ νὰ τὴν διατηρῇ. Το πρῶτον μέρος τῆς ἐργασίας τῆς συνιστάμενον ἐκ τοῦ καθαρισμοῦ τῆς ἀρίγγης, τοῦ ἀντιστοίου καὶ τῆς ἐναποσεως αὐτῆς ἐν τῷ πυθμένι τοῦ πλοίου, γίνεται ἐπ' αὐτοῦ τοῦ πλοίου. Λέγεται πρῶτος ὁ Γουλιέλμος Βιουνέλδος Φλωδὸς κατὰ τὸ 1430 ἐφεύρε τὴν τέχνην ἀντιστεῖν καὶ στοιβαλεῖν ἐν βαρεῖναις ἀρίγγας. Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ τῆς Ουγγαρίας Κάρολος Κέντ ἐκτιμῶν τὴν σπουδαίωτα τῆς ἐφευρέσεως ἐφεύρησιν τοῦ ναυτοῦ ἐπισκεψθεῖς τὸν ναυτὸν τοῦ ἐφευρέτου Σημερον διὰ τῶν μεσίων τῆς μεταξὺ εἰς ἀπομεμαχρυσμένας ἐκτάσεις, ἢ ἀρίγας διεδόθη ὡς τροφή μέχρι τῶν ἀποτά-

ἡρώων, εὐνοεῖ τις δὲ νὰ εἶπῃ ὅτι ὁ ἰχθύς
αὗτος προὐρίσκει νὰ ταξιδεύῃ μετὰ θά-
λασσαν πλείονα χρόνον, ἢ ζῶν.

(Ἐκ τοῦ εἰκονογραφημένου Περιδικοῦ
τῶν Ἱσπανίων).

Μετάφρ. Χ. Κ. Κανδύλη.

Ἡ Αἰθιοπία περὶ σκηνὰς τοῦ θείου ἔχου-
σιν καὶ τὰ κωμικά των ἐπεισοδία. Ἐν Οὐ-
βία, χωρίῳ τῆς ἐπαρχίας Μουρκίας ἐν
Ἰσπανίᾳ, οὐστύχης συζυγὸς καὶ μητρὸς
ἐκτεθνήκει συγχρόνως τὴν ἀπώλειαν τοῦ συ-
ζυγοῦ καὶ τοῦ υἱοῦ τῆς, τοῦ ἐνναετοῦς Ἰ-
ωσήφ ὀρέζ. Τὴν μίαν ἡμέραν ἐκτεθνήκει
ὁ πατὴρ καὶ τὴν ἐπιοῦσαν κατὰ τὴν αὐ-
τὴν ὥραν ἐξοκρίζετο ὁ νεκρὸς τοῦ υἱοῦ.
Ἐνεπείκει δὲ ὡς ἡ πομπὴ νὰ φθῇ εἰς
τὸ νεκροταφεῖον περὶ τὴν ἑκτὴν ὥραν τῆς
ἡμέρας, καὶ οἱ νεκροθάπται ἀπυρόληχ-
τες ἐκ τῆς ἐργασίας εἶχον ἀποχωρηται.
Ἦμενεν ἔτι εἰς γέρον, ὅστις βλέπων
δοῖ ἡ τάφος τοῦ παιδὸς ἐκείνου δὲν ἀ-
πῆται μακρὰν ἐργασίαν, ἔλαβε τὴν σκα-
πάνην καὶ σκόψας ἐναπέθηκε τὸ φέρετρόν
του. μόλις δύο ἢ, τρεῖς δὲ ἄλλοι χῶματος
ἐπιπλάσας διὰ τοῦ πύου. Συμπληρώσας
δὲ εὖ τὸ ἔργον του ἀνεχώρησεν ἡσυ-
χος.

Ἀλλὰ τὴν ἐπιοῦσαν λίαν πρωτὶ ἐπα-
νερχόμενος εἶδε μετ' ἐκτεθνήκει τὸν μι-
κρὸν Ἰωσήφ παίζοντα παρὰ τὸν ἄμῶδες
ὑπὸ τινος δένδρου τοῦ κομητηρίου
καὶ φέροντα ἀντὶ πάσης ἄλλης στολῆς
τὸν χιτῶνα, ὃν τῷ πατρὶ καὶ τῷ μητρὶ
αὐτὸν εἰς τὸν τάφον.

— Σὺ Ἰωσήφ!

— Ἐγὼ ναί.

— Καὶ ποῖος σ' ἐβγάλεν ἀνέμενον

— Ἐβγάλεν μόνος μου.

Καὶ ἐνόησε ὁ νεκροθάπτης ἐκπλησίαζε,
τὸ παιδίον ἔβγαλε μακρὰν φωνάζον. —
Ὅχι δὲν θείω πλέον νὰ με θάβουν! Καὶ
εὐρὸν ἤδη πλέον τὴν θύραν ἀνοικτὴν ἔ-
δραμεν εἰς τὸς ἀγκάδας τῆς μητρὸς του,
ἧτις σχεδὸν δὲν ἐπίστευσεν εἰς τὴν νε-
κρανάστασιν τοῦ Ἰωσήφ, ὅστις ἐννοεῖται
περιπεσὼν εἰς ληταργὸν ἐνομίσθη τὴν
προτεραιαν ὡς νεκρὸς.

— καὶ ὁ πατεράς σου; παιδί μου! Ἡ-
ρώησεν ἡ οὐστύχης χήρα ἐπὶ τῇ ἐλπί-
σει νὰ μᾶθῃ καὶ τὴν νεκρανάστασιν τοῦ
συζυγοῦ.

— Ὁ πατεράς — ἀπήντησε τὸ παιδίον
ἐν ὅτῃ τῇ ἀφελείᾳ ἔμεινεν ἐκεῖ κατω.
Ἀλλὰ ὅσοι μου ὀλίγον ψωμί, διότι πει-
νῶ!

Ὁ μικρὸς Ἰωσήφ ὠρκίσθη νὰ μὴ πα-
τήσῃ ποτε τὸν πόδα εἰς τὸ νεκροταφεῖον,
φοβούμενος μὴ συλληφθῇ ὑπὸ τοῦ νεκρο-
θάπτου.

(Κωνσταντινούπολις)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Οἱ κάτοικοι τῶν ἐνοριῶν Σιαμανάν-
των καὶ Φραγκωντων Κερώμνης ἀπε-
φάσισαν κατ' Αὐγουστον τοῦ παρελ-
θόντος ἔτους ὅπως ἀνεγείρωσι νέον
κοινὸν σχολεῖον, τοῦ παλαιοῦ ὄντος
λίαν μικροῦ καὶ ἀκαταλλήλου καὶ πρὸς
τοῦτο ἐλλείπει τοῦτο ἀπὸ τῆς ἀνάγκης
καὶ εἰς αὐτὴν ἀρετὴ καὶ τὴν ὁδὸν ὅπως εἰς-
πραξῇ προαίμα καὶ τὴν ἀνάγκην καὶ δα-
πανήσῃ εἰς τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν ἀνάγκην
ἡ ἐπιτροπὴ ἔχουσε πάρα πολλὰ καὶ τῶν κ. κ.

Χ. Παπαδοπούλου, Ματθ. Σιδηροπούλου, Ι. Α. Παρχαρίδου και Κωνσταν. Διαφωνίδου, ανέλαβε τὸ ἔργον καὶ ἤρχισε τὴν καταγραφὴν συνδρομῶν, συγχρόνως δὲ ἐξελέχθη κατάλληλον μέρος, τὸ ἄνωθεν μέρος τοῦ παρεκκλησίου τῆς Μεταμορφώσεως, ἐτέθη ὁ θεμελιος λίθος καὶ ἤρξατο ἡ οἰκοδομή. Μέχρι τῆς 15ης Σεπτεμβρίου π. ἔ. οἱ τοῖχοι ἐπερατώθησαν καὶ πρὸ τοῦ χειμῶνος ἐστεγάσθη τὸ κτίριον. Τῇ δὲ παρελθούσῃ Κυριακῇ (4 Ἰουλίου) οἱ κάτοικοι τῶν δύο εἰρημένων ἐνοριῶν προσελθόντες συνήλθον εἰς τὸ νέον σχολεῖον, ὅπου ἐτελέσθη ἁγιασμός· εἶτα δὲ τὰ παρόντα μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς, οἱ κ. κ. Ι. Χ. Παπαδόπουλος καὶ Ι. Α. Παρχαρίδης, ἀντιπροσωπεύοντες καὶ τοὺς ἀπόντας συναδέλφους, ἐξέθησαν λεπτομερῶς τὸν λογαριασμόν τοῦ σχολείου, καθ' ὃν ἐκ συνδρομῶν Κρωμναίων ἐκ τῶν δύο ἐνοριῶν καὶ ἄλλων τινῶν φιλομούσων Κρωμναίων καὶ Τραπεζουντίων καὶ ἐκ ἐκτάκτων τινῶν προσφορῶν εἰσπραχθήσαν τὸ ὅλον γρ. 2966.25, ἐξ ὧν 540 προτῆνεγκεν ὁ ἐνταῦθα Φιλεκπαιδευτικὸς Σύλλογος «Ξενοφῶν», ἔδαπανήθησαν δὲ ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τ. 8.25, ἡ- τοι 3782 α ἢ ὅσα εἰσπραχθήσονται τῶν εἰρημένων εἰς ἔργον τοῦ πλοίου τὸ ἄνω- τέρω πτόν, τοῖσδε τοῦ κτίριον δὲν ἐπερατῶνται παρ' ἑαυτὸν ἡ ἐπιτροπὴ πᾶσι πάντοτε ἐπ' ἐγγράφωσιν οἱ ἐνοριῶτα τοῦ πλοίου, τὸ δὲ καὶ ἀνοιχ-

θέντος καταλόγου ἐνέγραψιν πάντες παρόντες ἐνοριῶται καὶ μή, καὶ ἀμ- σίως ἀνῆλθον αἱ συνδρομαὶ αὐταὶ δώδεκα περίπου λίρας. Ἡ Ἐπιτροπὴ μέλλει νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἄλλας συνδρο- μάς, νὰ ζητήσῃ δὲ καὶ τὴν συνδρομὴν τινῶν ἐν Ῥωσσίᾳ Κρωμναίων ἐκ τῶν εἰρημένων ἐνοριῶν ἐργάζεται δὲ ἤδη ὅπως τὸ σχολεῖον ἢ ἔτοιμον κατὰ τὸν Σεπτέμβριον, διότι ἀπὸ τοῦ Σεπτεμ- βρίου ἐν αὐτῷ θὰ φοιτῶσιν οἱ παῖδες.

Ἀναγράφοντες ταῦτα εὐχαρίστως ἐπαινοῦμεν τὴν μεγάλην ἀπόραξιν τῶν Κρωμναίων τῶν δύο εἰρημένων ἐνοριῶν, καθὼς καὶ τὴν ἐπιτροπὴν διὰ τὴν προθυμίαν μεθ' ἧς ἐργάζεται. Ἐλπίζον- τες δὲ ὅτι προθύμως καὶ οἱ λοιποὶ ἐνο- ριῶται θὰ προσφέρωσι τὴν συνδρομὴν των, καθὼς καὶ πᾶς ἄλλος τῶν γραμ- μάτων ἐραστής, εὐχόμεθα ὅπως ἡ Ἐπιτροπὴ δυνθῇ νὰ ἀποπερατώσῃ ἐν- καίρως τὸ ἔργον τῆς, δι' οὗ καὶ αὐτῆς ἡ ἡθικὴ εὐχαρίστησις θὰ εἶνε μεγάλη καὶ ἡ Κρῶμνη θὰ ἔχῃ σχολεῖον λαμ- πρὸν καὶ εὐρύχωρόν, κοσμοῦν ἀπὸ τῆς περιφανοῦς θερμῆς τοῦ τὸν τόπον καὶ μέλλον νὰ κοσμήτῃ ἔτι μᾶλλον τοὺς κατοίκους διὰ τὸν καρπὸν οὗς θὰ πα- ράγῃ.

Τὰ τὸν παρελθόντα ἔτι τῶν εἰρημένων ἐν ἑαυτῇ ἐρόρου οὗς κ. κ. Β. καὶ νὰ ἐπὶ Βασιλειᾶδην καὶ Ἰωάν- νη ἡμερον, συνέταξαν δὲ καὶ ὑπέγρα- ψαίς ἀπομυσμόν, καθ' ὃν ἡρῇ διέπονται τὰ διεδότη ὀλίου. Οἱ εἰρημένοι ἔφοροι

συμερώνησαν διδάσκαλον τὸν κ. Γεώργιον Ἰωαννιδην, ὅστις καὶ ἐδίδαξε μετὰ τῆς ἐν τῷ παλαιῷ σχολείῳ καὶ ἔδωκε λαμπράς ἐξετάσεις, ὡς ἐν τῷ βῶλῳ τεύχει ἐγράψαμεν, γενομένας ἐν τῷ νέῳ κτιρίῳ. Ἡ δὲ Ἐφορεία ἐργασθεῖσα ὀρθοτροπῶς εἰσέπραξε πάντα τὰ ἰσχύματα τοῦ σχολείου καὶ ἐπὶ ἤρω-
τε τακτικῶς τὸν μισθὸν τοῦ διδασκάλου. Μετ' εὐχαριστήσεως καὶ ταῦτα γράφοντες, εὐχόμεθα ὅπως πάντοτε καὶ ἀκατοικαὶ ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐμφερῶνται ὑπὲρ τοῦ σχολείου αἰσθημάτων καὶ τὸ σχολεῖον παραγῇ λαμπροῦς τοὺς καρπύς.

— Εἴχομεν ἐγκρίτως ἀναγγεῖλαι τὴν ἐν τῷ χωρίῳ τῶν Σουρμενίων Τσιττη σύστασιν Ἀδελφότητος ἐπικαλουμένης Ὀμονοίας. Πληροπορούμεθα νῦν, ὅτι ἡ τῆς Ἀδελφότητος ταύτης ἐπιτελες ἐορτὴ ἐτελέσθη κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τῆς Μεταμορφώσεως διὰ μνημοσύνου τελεσθέντος ἐν τῷ ἐπὶ ὀνόματι τῆς Μεταμορφώσεως ναῶ τοῦ χωρίου τούτου. Κατὰ τὴν τελετὴν αὐτὴν παρῆσαν ἐν τῇ ἱερᾷ λειτουργίᾳ καὶ μετὰ ταῦτα ἐν παρατάξει μεβήσαν ἐἰς τὸ σχολεῖον τοῦ χωρίου ἄλλοι, μέλη τῆς Ἀδελφότητος, καὶ λοιποὶ κάποι οἱ τοῦ χωρίου τούτου καὶ ἄλλοι ἐν τῷ Σουρμενίων. Ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῆς Μεταμορφώσεως αὐτῆς κ. Σάββας ἐπὶ τῇ ἐορτῇ ἐπήνεγκεν ὑπὲρ τὰς ἐκκλησίας. Τὰ λίσσα.

— Πνευματικὰ ἐπαρέρομεν ἐκ

τῆς ἐνταῦθα ἐκδομένης νομαρχιακῆς ἐφημερὸς κατὰ μετὰφρασιν γενομένην ὑπὸ τοῦ κ. Ἡλίου Α. Νικολαΐδου.

— Ἐν Πάτρᾳ Ἀρμενίος τις Κουκτζὶ ὀγλὶ Ἀκὴπ ὀνομαζόμενος ἀναβάς εἰς ἀπιδέν κειμένην ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ ἐν τῇ ἐνορίᾳ Τζαϊ οἴκου τοῦ Ἀχμέτ Ἐφέντη καὶ συλλέγων κροπούς, ἔπεσε κατὰ γῆς, ἐξ οὗ ἐτελεύτησε δεινοπαθῶς.

— Ἐνταῦθα τῇ εἰκοστῇ τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἡμέρᾳ προσηκουή περὶ ὥριν ἕκ-την παιδίον τι ἐξ Ἀργυροπόλεως δωδεκαετής περίπου ἔκαστει εἰς τὰς χεῖράς του ζευγὰς κλειδίων. Τὸ παιδίον τοῦτο συναντήσασα ἡ ἀτυνομία ἔλαθεν ἐκ τῶν χειρῶν του τὰ κλειδιά. Ἐρωτηθὲν δὲ ποῦ τὰ εὔρε, ἀπεκρίθη ὅτι, ἐπὶ τῆς ἄμμου τὰ εὔρε κατὰ τὸν αἰγιαλὸν Μῶλος. Δι' ὃ, κρατήσασα αὐτὰ ἡ ἀτυνομία, εἰδοποιεῖ τὸν ἀπολέσαντα, ὅπως ἐλθὼν, τὰ παραλάβῃ ἐκ τοῦ δωματίου τῆς ἀτυνομίας.

— Αὐθιμερὸν δὲ περὶ ὥριν ἐβδόμην κατὰ τὸ ἀνατολικὸν μετάνι εὑρέθη καὶ μανδήλιον περιέχον 17 γρόσια. Ἡ αὐτὴ ἀτυνομία εἰδοποιεῖ τὸν κτήτορα ὅπως ἀποναθῇ πρὸς αὐτήν.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ

ἐκφωνηθὲν ἐπὶ τῆς κηδείας τῆς πό-
λυκλαύστου Ἀνθῆς Ι. Ἀσλανίδου.

Εἰς τὸ σπῖτι καλῶ συμπολίτου,
τῆς Ἀσλανίδου Λαζάρου ἀνθεῖ,
ἡμεῖς, κούλουδι' μιζῇ τοῦ
ὅλ' αἱ χάρες καὶ τῶν ὀνείρων.

Ἐν ᾧ ἦτο ἀκόμη μικρούλλα,
ἡμεῖς, κελιδάουσε γλυκὴ σάν πουλί,
καὶ χιτράν' ἐς τῶν γονῶν τὴν καρδούλλα
χαρὰν ἔχουε πάρα πολλή'.

